

DID I MENTION I LOVE YOU?

Estelle Maskame

Did I Mention I Love You?

Vertaald door Sabine Mutsaers

moon

Oorspronkelijke titel: *Did I Mention I Love You?*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Black & White Publishing, 2015

© Estelle Maskame, 2015

© Vertaling uit het Engels door Sabine Mutsaers, 2016

© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam 2016

© Omslagbeeld: Shutterstock / iStockphoto

© Omslagontwerp: stuartpolsondesign.com

© Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Baqup

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 3475 4

ISBN 978 90 488 3476 1 (e-book)

NUR 285

www.uitgeverijmoon.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn lezers uit de beginperiode,
want dit boek is niet van mij,
het is van ons.

1

Als ik iets heb geleerd van films en boeken, dan is het wel dat Los Angeles een fantastische stad is, met fantastische mensen en fantastische stranden. Dus droomde ik ervan, net als ieder meisje dat ooit op deze planeet heeft rondgelopen, om een bezoek te brengen aan die Golden State. Om op een dag over het zand van Venice Beach te rennen, mijn handen in de afdrukken van mijn favoriete beroemdheden op de Walk of Fame te zetten en onder die grote letters HOLLYWOOD te staan, met uitzicht over de mooie stad.

En verder alle andere toeristendingen die je niet mag missen.

Met mijn aandacht half bij de muziek die in mijn oor klinkt – ik heb één oortje in – en half bij de bagageband voor mijn neus zoek ik verwoed naar een plekje waar ik mijn bagage van de band kan zeulen. De mensen om me heen duwen en trekken, praten met hun reisgenoot en roepen keihard dat hun koffer net voorbijgekomen is, waarna de ander terugbrult dat het niet hún koffer was. Ik rol met mijn ogen en richt me op de kakikleurige koffer die mijn kant op komt. Aan de songtekst die op de zijkant is gekrabbeld kan ik zien dat het de mijne is, dus ik pak het handvat beet en trek de koffer zo snel ik kan van de band.

‘Hallo, hierheen!’ klinkt een bekende stem. De ongelooflijk zware bas van mijn vader wordt half overstemd door mijn muziek, maar hoe hard die ook staat, ik zou hem waarschijnlijk van een kilometer afstand nog kunnen horen. Mijn vaders stem is zo irritant, daar kun je gewoon niet omheen.

Toen mijn moeder me vertelde dat mijn vader had gevraagd of

ik die zomer bij hem wilde komen logeren, kregen we allebei de slappe lach omdat het gewoon waanzin was. ‘Je hoeft heus niet naar hem toe te gaan, hoor,’ bracht mijn moeder me elke dag weer in herinnering. Drie jaar lang had ik niks van hem gehoord en nu wilde hij ineens dat ik de hele zomer bij hem zou doorbrengen? Hij had me alleen maar zo nu en dan hoeven bellen, hoeven vragen hoe het met me ging, om op die manier langzaam terug te keren in mijn leven, maar nee, hij besloot om meteen door de zure appel heen te bijten en me voor acht volle weken uit te nodigen. Mijn moeder was er zwaar op tegen. Zij vond dat hij het niet verdiende, acht weken met mij samen. Ze zei dat hij daarmee nooit de verloren tijd zou kunnen inhalen. Maar mijn vader ging alleen maar harder aandringen en hij wilde me er per se van overtuigen dat ik het geweldig zou vinden in Zuid-Californië. Ik heb geen idee waarom hij ineens had besloten om contact met me op te nemen. Hoopte hij de relatie te herstellen die hij zelf had verbroken door op een dag zomaar te vertrekken? Volgens mij kón dat niet eens.

Op een dag gaf ik me toch gewonnen, en ik belde mijn vader om te zeggen dat ik zou komen. Maar die beslissing nam ik niet vanwege hem. Waar het mij om ging waren de warme zomerdagen, de schitterende stranden en de kans om verliefd te worden op een zongebruind Abercrombie & Fitch-model met een *eightpack*. Bovendien had ik zo mijn redenen om weg te willen uit Portland, naar een plek minstens vijftienhonderd kilometer van huis.

Ik ben dus niet bepaald in de wolken als mijn vader naar me toe komt op het vliegveld.

Er kan veel veranderen in drie jaar. Drie jaar geleden was ik acht centimeter kleiner. Drie jaar geleden had mijn vader nog geen zichtbare plukken grijs in zijn haar. Drie jaar geleden zou dit geen ongemakkelijk moment zijn geweest.

Ik doe hard mijn best om te glimlachen, te grijnzen, zodat ik niet hoeft uit te leggen waar de permanente frons rond mijn mond

vandaan komt. Gewoon glimlachen is altijd een stuk gemakkelijker.

‘Kijk toch eens, mijn kleine meid!’ Mijn vader zet grote ogen op en schudt vol ongeloof zijn hoofd omdat ik er niet meer zo uitzie als toen ik dertien was. Goh, wat een schok, iemand van zestien die er niet hetzelfde uitziet als een brugklasser.

‘Yep,’ zeg ik, en ik trek het dopje uit mijn oor. Het snoer bungelt in mijn hand, de muziek blijft gedempt doortrillen in de dopjes.

‘Ik heb je heel erg gemist, Eden,’ zegt hij, alsof ik dolblij moet zijn om te horen dat mijn vader, die ons in de steek heeft gelaten, me nu mist. Alsof ik me in zijn armen zou moeten storten en het hem ter plekke zou moeten vergeven. Maar zo werkt het niet. Vergiffenis is niet iets wat je zomaar van iemand mag verwachten, dat moet je verdienen.

Maar goed, als ik acht weken bij hem ga logeren, kan ik misschien maar beter proberen mijn vijandigheid opzij te zetten. ‘Ik heb jou ook gemist.’

Mijn vader kijkt me stralend aan, en de kuiltjes graven zich in zijn wangen zoals een mol zich in de aarde graaft. ‘Geef maar,’ zegt hij, en hij pakt mijn koffer en zet die op z’n kant op de wieltes.

Ik loop achter hem aan luchthaven LAX uit en speur om me heen naar filmsterren of fotomodellen die misschien wel rakelings langs me heen lopen, maar op weg naar buiten kan ik geen bekende gezichten ontdekken.

Als we over het uitgestrekte parkeerterrein lopen, voel ik de warmte op mijn gezicht. De zon kietelt mijn huid en er waait een briesje rond mijn haar. De lucht is blauw, al hangen er wel een paar teleurstellende wolken.

‘Ik had gedacht dat het hier warmer zou zijn,’ merk ik op, geërgerd omdat Californië niet volkomen wind- en wolkvrij is, zoals de stereotypen me hebben wijsgemaakt. Het is helemaal niet bij me opgekomen dat het ’s zomers in het saaie Portland warmer kon zijn

dan in Los Angeles. De teleurstelling is zo tragisch dat ik het liefst weer naar huis zou gaan, hoe suf Oregon ook is.

‘Het is nog behoorlijk warm, hoor,’ zegt mijn vader schouderophalend, alsof hij zich verontschuldigt namens het weer. Als ik van opzij naar hem gluur, zie ik dat hij wanhopig zoekt naar een gespreksonderwerp. Er valt niets te bespreken, behalve de ongemakkelijke werkelijkheid van deze situatie.

Hij stopt met mijn koffer bij een zwarte Lexus, en ik kijk met een bedenkelijk gezicht naar de glanzende lak. Vóór de scheiding had hij samen met mijn moeder een krakkemikkige Volvo, die het elke maand wel een keer begaf. Of vaker, als we pech hadden. Mijn vaders nieuwe baan moet wel buitengewoon goed betalen, óf hij had vroeger gewoon geen zin om geld aan ons uit te geven. Misschien waren we het in zijn ogen niet waard.

‘Hij is open,’ roept hij met een knikje naar de auto, terwijl hij de kofferbak openklikt en mijn bagage erin gooit.

Ik loop om naar de rechterkant van de auto, laat mijn rugzak van mijn schouder glijden, doe het portier open en stap in. Het leer is gloeiend heet op mijn blote bovenbenen. Zwijgend wacht ik af tot mijn vader achter het stuur kruipt.

‘Heb je een fijne vlucht gehad?’ vraagt hij, om maar een algemeen gesprekje aan te knopen terwijl hij de motor start en achteruit het parkeervak uit rijdt.

‘Ja hoor, gaat wel.’ Ik trek de gordel schuin voor me langs en klik hem vast, waarbij ik strak door de voorruit naar buiten kijk, met mijn rugzak op schoot. De zon is verblindend, en ik maak het voorvakje van mijn rugzak open, haal mijn zonnebril eruit en zet die op. Ik slaak een diepe zucht.

Ik kan bijna horen hoe mijn vader zich schrap zet als hij diep inademt en vraagt: ‘Hoe gaat het met je moeder?’

‘Heel goed,’ zeg ik, bijna te enthousiast, omdat ik per se wil benadrukken dat ze het prima redt zonder hem. Maar dat is niet helemaal waar. Het gaat redelijk met haar. Niet heel erg goed, maar

ook niet slecht. De afgelopen jaren heeft ze zichzelf wijsgemaakt dat de scheiding een ervaring is waarvan ze iets kan leren. Ze wil graag geloven dat het een levensles is geweest die haar heeft vervuld van wijsheid, maar eerlijk gezegd heeft ze er maar één ding aan overgehouden: een hekel aan mannen. ‘Supergoed zelfs.’

Mijn vader knikt en knijpt hard in het stuur als we het terrein van de luchthaven af rijden, de snelweg op. Er zijn meerdere rijbanen en het verkeer snelt ons aan alle kanten voorbij. Het is druk op de weg, maar iedereen rijdt wel door. Het landschap is hier open. Niet van die enorme wolkenkrabbers zoals in New York, en ook geen rijen bomen zoals in Portland. Het enige wat me tevredenstelt is dat palmbomen echt blijken te bestaan. Diep in mijn hart vroeg ik me af of het soms een mythe was.

We rijden onder een aantal borden door, één boven elke rijbaan, waarop de omliggende steden en wijken zijn aangegeven. Door onze snelheid vormen de woorden een waas. Er valt opnieuw een stilte, waarna mijn vader snel zijn keel schraapt en een tweede poging doet om een gesprekje met me aan te knopen.

‘Je vindt het vast heerlijk in Santa Monica,’ zegt hij met een glimlach die maar heel even duurt. ‘Het is echt een fijne stad.’

‘Ja, ik heb het opgezocht.’ Ik leun met mijn arm tegen het zijraampje en staar voor me uit naar de weg. Tot nu toe is L.A. lang niet zo flitsend als de beelden die ik van internet ken. ‘Dat is toch waar ze die pier hebben?’

‘Ja. Pacific Park.’ Er valt een straaltje zonlicht op de gouden trouwring rond mijn vaders vinger op het stuur. Ik kreun. Hij ziet het. ‘Ella wil je heel graag ontmoeten,’ zegt hij.

‘Ik haar ook.’ Dat is gelogen.

Ella, zo heeft mijn vader me onlangs laten weten, is zijn nieuwe vrouw. Een vervangster van mijn moeder, iets nieuws, iets beters. En dat kan ik niet begrijpen. Wat heeft die Ella dat mijn moeder niet heeft? Een betere afwastechniek? Maakt ze lekkerdere gehaktballen?

‘Ik hoop dat jullie het goed met elkaar kunnen vinden,’ zegt mijn vader na een korte, verstikkende stilte. Hij voegt in op de rechterrijbaan. ‘Ik wil echt graag dat het klikt.’

Mijn vader mag dan willen dat het klikt, zelf ben ik nog niet overtuigd van dat hele samengestelde-gezin-idee. De gedachte aan een stiefmoeder zie ik niet zo zitten. Ik wil een gewoon gezin, een echt gezin uit de reclame, bestaande uit mijn moeder, mijn vader en mij. Ik houd niet van verandering, ik pas me niet graag aan.

‘Hoeveel kinderen heeft ze ook alweer?’ vraag ik op minachtende toon. Ik ben namelijk niet alleen gezegend met een schat van een stiefmoeder, maar ik krijg er ook nog eens een aantal stiefbroertjes bij.

‘Drie,’ bijt mijn vader me toe. Hij begint geïrriteerd te raken door mijn zichtbaar negatieve houding. ‘Tyler, Jamie en Chase.’

‘Oké. Hoe oud zijn ze?’

Hij kijkt naar het stopbord een paar meter verderop en mindert vaart terwijl hij antwoord geeft. ‘Tyler is net zeventien geworden, Jamie is veertien en Chase... Chase is elf. Probeer het een beetje leuk met ze te hebben, schat.’ Hij kijkt me smekend aan met die lichtbruine ogen van hem.

‘O,’ zeg ik. Ik was ervan uitgegaan dat ik te maken zou krijgen met een stel peuters die amper hele zinnen konden vormen. ‘Oké.’

Een halfuur later rijden we over een kronkelweg, zo te zien aan de rand van de stad. Aan beide kanten van de weg worden de trottoirs opgesierd door hoge bomen, met dikke stammen en kromme takken die schaduw bieden tegen de hitte. De huizen hier zijn allemaal groter dan het huis waar ik met mijn moeder woon, stuk voor stuk verschillend van ontwerp en bouw. Geen twee panden zijn hetzelfde, niet van vorm, kleur of maat. Mijn vader zet de Lexus stil voor een wit stenen huis.

‘Woon je hier?’ Deirdre Avenue ziet er te gewoon uit, alsof het ergens in North Carolina staat. L.A. hoort niet gewóón te zijn. L.A.

hoort flitsend te zijn, volkomen onwonderlijk, niet van deze wereld. Maar dat is het dus niet.

Mijn vader knikt, zet de motor af en klapt de zonneklep aan zijn kant omhoog. ‘Zie je dat raam daar?’ Hij wijst naar een raam op de eerste verdieping, pal in het midden.

‘Ja?’

‘Dat is jouw kamer.’

‘O.’ Ik had niet verwacht dat ik voor die acht weken een eigen kamer zou krijgen. Maar zo te zien is het een behoorlijk groot huis, dus ze hebben vast genoeg logeerkamers. Ik ben blij dat ik niet op een luchtbed midden in de huiskamer hoef te slapen. ‘Bedankt, pap.’

Als ik uit de auto probeer te stappen, besef ik dat het dragen van shorts zo z'n voor- en z'n nadelen heeft. Voordeel: mijn benen voelen met dit weer lekker fris en koel aan. Nadeel: mijn dijen zitten aan het leer van mijn vaders Lexus geplakt. Het kost me zeker een minuut om me uit de auto te hijsen.

Mijn vader loopt om de auto heen, pakt mijn koffer en zet die op het trottoir. ‘Laten we gauw naar binnen gaan,’ zegt hij, en hij geeft een ruk aan het handvat om het ding achter zich aan te trekken.

Ik doe een grote stap over de stoeprand heen en loop over het stenen pad achter mijn vader aan. Het pad leidt naar de voordeur: mahoniehout met panelen, zoals het hoort bij de voordeuren van de rijken. Ik blijf de hele tijd strak naar mijn All Stars kijken en laat mijn blik even over mijn eigen gekrabbelde handschrift op de zijkant van het witte rubber gaan. Net als op mijn koffer heb ik op mijn schoenen met zwarte viltstift een songtekst geschreven. De aanblik helpt tegen de zenuwen – een beetje maar, tot we bij de voordeur zijn.

Het huis zelf mag dan een verwerpelijk symbool van de consumptiententaliteit zijn, mooi is het wel. Vergeleken met het huis waar ik vanmorgen ben opgestaan ziet het eruit als een vijfsterrenpension.

Op de oprit staat een witte Range Rover. Wat een opzichtig ding, denk ik bij mezelf.

‘Nerveus?’ vraagt mijn vader, die even aarzelt bij de deur. Hij glimlacht bemoedigend naar me.

‘Wel een beetje,’ geef ik toe. Ik heb geprobeerd niet te denken aan de eindeloze lijst met dingen die fout kunnen gaan, maar ergens diep in mijn hart ben ik toch bang. Stel je voor dat ze allemaal de pest aan me hebben.

‘Nergens voor nodig.’ Hij maakt de deur open en we gaan naar binnen, de wielmpjes van mijn koffer schrapend over de houten vloer.

In de hal komt ons een overweldigende lavendelgeur tegemoet. Voor me is een trap naar boven en rechts van me een deur die, voor zover ik door het kiertje kan zien, uitkomt in de huiskamer. Verderop zie ik een doorgang in boogvorm met daarachter de keuken – en vanuit die keuken komt een vrouw naar me toe lopen.

‘Eden!’ roept ze. Ze slokt me helemaal op in een omhelzing, waarbij haar gigantische voorgevel een beetje in de weg zit, en dan doet ze een stapje achteruit om me uitgebreid te bekijken. Ik beantwoord het gebaar. Ze is blond en slank. Om de een of andere absurde reden had ik verwacht dat ze er net zo uit zou zien als mijn moeder. Blijkbaar heeft mijn vader niet alleen zijn levensstandaard aangepast, maar ook zijn smaak in vrouwen. ‘Wat enig om je eindelijk te ontmoeten!’

Ik doe een stap naar achteren en moet me inhouden om niet met mijn ogen te rollen of een gezicht te trekken. Als ik me zo respectloos zou gedragen, zou mijn vader me vast en zeker aan mijn haren teruglepen naar het vliegveld. ‘Hallo,’ zeg ik dus maar.

En dan flapt ze eruit: ‘Jeetje, je hebt Daves ogen!’ Dat is wel het ergste wat iemand tegen me zou kunnen zeggen, ik zou veel liever de ogen van mijn moeder hebben. Van degene die ons niet in de steek gelaten heeft.

‘De mijne zijn donkerder,’ mompel ik minachtend.

Ella gaat er niet op in en geeft het gesprek een totaal andere wending. ‘Je moet kennismaken met de anderen. Jamie, Chase, kom eens naar beneden!’ roept ze onder aan de trap, waarna ze zich weer naar mij omdraait. ‘Heeft Dave je al verteld over vanavond?’

‘Vanavond?’ herhaal ik op vragende toon. Een gezellig samenzijn staat zeker niet op mijn lijstje ‘Wat te doen in Californië’. En al helemaal niet als ik de mensen die ‘gezellig’ samenkomen niet ken.

‘Pap?’ Ik kijk hem van opzij met opgetrokken wenkbrauwen aan en dwing mezelf om hem geen dodelijke blik toe te werpen. ‘We steken de barbecue aan voor de burens,’ legt hij uit. ‘Er is geen betere manier om de zomer te beginnen dan met een lekkere barbecue.’ Ik wou dat hij zijn mond hield.

Heel eerlijk gezegd heb ik een hekel aan grote groepen mensen én aan barbecueën. ‘Top,’ zeg ik.

Dan komen er twee jongens de trap af denderen, met twee treden tegelijk. Hun voetstappen roffelen op het eikenhout.

‘Is dat Eden?’ fluistert de oudste van de twee tegen Ella zodra hij bij ons staat, maar ik kan het gewoon horen. Dat zal Jamie zijn. Dan is de jongste met de grote ogen dus Chase.

‘Hoi,’ zeg ik, en ik krul mijn mond in een stralende glimlach. Als ik het goed heb onthouden van ons gesprek in de auto is Jamie veertien. Hoewel hij twee jaar jonger is dan ik, is hij ongeveer even groot. ‘Gaat-ie lekker hier?’

‘Ja, gewoon een beetje hangen,’ antwoordt Jamie. Hij lijkt sprekend op Ella, met zijn stralende blauwe ogen en zijn stroblonde haar. ‘Wil je iets drinken of zo?’

‘Nee, dank je,’ zeg ik. Door zijn kaarsrechte houding en zijn poging om goede manieren te tonen lijkt hij erg volwassen voor zijn leeftijd. Misschien kunnen we het wel met elkaar vinden.

‘Chase, kom jij Eden nog begroeten?’ vraagt Ella bemoedigend.

Chase komt erg teruggetrokken op me over. Ook hij heeft de

smetteloze genen van Ella geërfd. ‘Hoi,’ mompelt hij zonder me aan te kijken. ‘Mam, mag ik naar Matt toe?’

‘Natuurlijk, lieverd, als je maar om zeven uur thuis bent,’ antwoordt Ella. Ik vraag me af of zij zo’n moeder is van wie je huisarrest krijgt omdat je kruimels hebt geknoeid op het vloerkleed in de huiskamer, of juist iemand die het niet erg vindt als je twee dagen verdwijnt. ‘We hebben vanavond die barbecue, weet je nog?’

Chase knikt. Hij loopt langs me heen, zwaait de voordeur open en trekt hem dan even snel weer achter zich dicht, zonder zelfs maar ‘dag’ te fluisteren.

‘Mam, zal ik haar een rondleiding geven?’ vraagt Jamie zodra zijn broer de deur uit is.

‘Dat zou fijn zijn,’ antwoord ik voor haar. Jamies gezelschap is vast beter dan dat van mijn vader, Ella of die twee samen. Ik zie niet in wat voor nut het zou hebben om tijd door te brengen met mensen bij wie ik liever uit de buurt blijf, dus houd ik het voorlopig maar op mijn nieuwe liefvallige stiefbroertjes. Voor hen is dit hele verhaal natuurlijk net zo vreemd als voor mij.

‘Dat is lief van je, Jay,’ zegt Ella. Zo te horen is ze dankbaar dat zij niet degene hoeft te zijn die mij moet vertellen waar de badkamer is. ‘Laat Eden haar kamer maar eens zien.’

Mijn vader knikt afgemeten naar me en grijnst dan. ‘Mocht je iets nodig hebben: wij zijn in de keuken.’

Ik probeer niet minachtend te snuiven als Jamie mijn koffer pakt en hem de trap op begint te zeulen. Het enige waar ik nu behoefte aan heb zijn bruine benen en frisse lucht, en die krijg ik natuurlijk niet als ik binnen blijf zitten bij mijn vader.

Als ik me omdraai om achter Jamie aan naar boven te lopen, hoor ik mijn vader fluisteren: ‘Waar is Tyler?’

‘Geen idee,’ zegt Ella.

Hun stemmen sterven weg als de afstand tussen ons groter wordt, maar ik hoor mijn vader nog net zeggen: ‘Dus je hebt hem gewoon de deur uit laten gaan?’

‘Ja,’ antwoordt Ella nog voordat ik helemaal buiten gehoorsafstand ben.

‘Jouw kamer is tegenover de mijne,’ meldt Jamie als we op de overloop staan. ‘Het is de coolste van allemaal. Met het mooiste uitzicht.’

‘Sorry.’ Ik lach even en probeer mijn glimlach vast te houden als hij naar een van de vijf deuren loopt. Ik kan het niet laten om even te blijven staan en naar beneden te gluren, en mijn blik valt op het blonde haar van Ella, die via de doorgang met de boog naar de keuken loopt.

Ik denk dat zij het type is dat het niet erg vindt als je verdwijnt.

Als ik mijn nieuwe kamer voor de zomer in één woord zou moeten omschrijven, zou ik ‘eenvoudig’ zeggen. Een ander woord is er niet voor: een bed tegen een kale, fletse muur en een simpele commode. Verder niks. Bovendien is het er bloedheet.

‘Wel een mooi uitzicht,’ zeg ik tegen Jamie, ook al ben ik niet eens in de buurt van het raam en kan ik niks van het uitzicht zien.

Jamie moet lachen. ‘Je vader zegt dat je de kamer nog naar je eigen smaak mag inrichten.’

Ik loop in mijn nieuwe kamer om het beige vloerkleed heen naar de inbouwkast. Die heeft spiegelschuifdeuren. Veel cooler dan mijn piepkleine klerkast thuis. En ik heb ook een eigen badkamer. Ik gluur er naar binnen en trek tevreden mijn wenkbrauwen op. De douche ziet eruit alsof hij nog nooit gebruikt is.

‘Vind je het wat?’ vraagt mijn vader ergens achter me. Bij het horen van zijn stem draai ik me met een ruk om, en hij begroet me met een grijns. Ik weet niet wanneer hij binnengekomen is. ‘Sorry dat het hier een beetje warm is, ik zal de airco aanzetten. Vijf minuutjes geduld.’

‘Geeft niet,’ zeg ik. ‘Fijne kamer.’ Hij is bijna twee keer zo groot als mijn kamer in Portland, en hoe eenvoudig de ruimte ook mag zijn ingericht, het is onmogelijk om het niks te vinden.

‘Heb je trek?’ Het lijkt wel of mijn vader tegenwoordig alleen nog maar goed is in vragen stellen. ‘Je bent de hele middag onderweg geweest, je zult wel rammelen van de honger. Wat wil je eten?’

‘Ik hoef niks. Ik denk dat ik een eindje ga hardlopen. Even de

benen strekken, weet je wel?’ Ik wil mijn hardloopschema niet verpesten hier, en joggen lijkt me een mooie manier om de omgeving te verkennen.

Ik zie de twijfel op mijn vaders ouder geworden gezicht verschijnen. Even fronst hij zijn voorhoofd, en dan zucht hij alsof ik hem heb gevraagd wiet voor me te gaan kopen.

‘Pap,’ zeg ik ferm. Ik houd mijn hoofd schuin en forceer een lachje, zacht maar nepperig. ‘Ik ben zestien, ik mag gewoon de deur uit, hoor. Ik wil alleen een beetje rondkijken.’

‘Neem dan in elk geval Jamie mee,’ stelt hij voor. Jamie trekt zijn wenkbrauwen op, nieuwsgierig. Of verrast, dat weet ik niet zo goed. ‘Jamie,’ zegt mijn vader, ‘jij houdt toch van hardlopen? Heb je zin om met Eden mee te gaan om ervoor te zorgen dat ze niet verdwaalt?’

Jamie kijkt even naar mij en zegt dan met een wijs, begripvol lachje: ‘Ja hoor. Ik ga me even omkleden.’ Hij weet waarschijnlijk hoe het is om overdreven beschermende ouders te hebben die je behandelen als een kind van vijf.

Dus al met al is mijn verblijf hier in Santa Monica fantástisch begonnen. Dit is pas de eerste dag en de spanning tussen mijn vader en mij is nu al bijna ondraaglijk. Mijn eerste dag en ik moet straks naar een barbecue met een hoop wildvreemden. Mijn eerste dag en ik krijg al begeleiding mee als ik gewoon een eindje ga hardlopen.

Mijn eerste dag en ik heb nu al spijt dat ik gekomen ben.

‘Niet te ver weg gaan,’ zegt mijn vader, en als hij wegloopt, laat hij mijn kamerdeur openstaan, ook al roep ik hem na dat hij hem dicht moet doen.

Jamie pakt de deurklink beet, maar niet voordat hij me heeft gevraagd: ‘Wilde je nu meteen gaan?’

Ik haal mijn schouders op. ‘Als je het niet erg vindt.’

Hij knikt snel en loopt weg – waarbij hij er wél aan denkt om mijn kamerdeur dicht te doen.

Ik wil niet te veel tijd verspillen met binnen zitten, zeker niet

omdat de airco het hier blijkbaar niet doet. Ik sleep mijn koffer op het zachte matras en maak hem open. Gelukkig zijn mijn spullen – uiteenlopend van mijn laptop tot mijn favoriete ondergoed – allemaal goed aangekomen. Meestal puilt de helft er aan alle kanten uit omdat ze op het vliegveld zo ruw met je bagage omgaan. Ik graaf in mijn verrassend stevige koffer helemaal tot op de bodem, want mijn hardloopspullen heb ik als een van de eerste dingen ingepakt.

Als ik mijn weelderige badkamer induik om me een beetje op te frissen en me om te kleden, trilt mijn telefoon. Dat is een vriendelijke manier om me te laten weten dat hij bijna leeg is. Ik denk aan Amelia die me heeft gevraagd haar te bellen zodra ik geland was. Ik leg mijn korte hardloopbroek en sportbeha bij de wasbak, ga op de blinkend schone wc-pot zitten en sla mijn benen over elkaar. Het nummer van mijn beste vriendin zit onder de sneltoets, dus binnen een nanoseconde hoor ik de kiestoon.

‘Ja, hallooo,’ neemt Amelia op met een raar stemmetje, een soort kruising tussen een tekenfilmfiguur en een sportverslaggever.

‘Hallo,’ antwoord ik op dezelfde toon. Ik moet eerst lachen, maar dan zucht ik. ‘Het is hier helemaal niks. Ik kom naar huis, dan kunnen we deze zomer lekker samen doorbrengen.’

‘Graag! Het is nu al superraar zonder jou.’

‘Net zo raar als een ontmoeting met je nieuwe stiefmoeder?’

‘Nee, dat niet. Valt ze een beetje mee? Het is toch niet zo’n eng type als in *Assepoester*, hè? En hoe zijn je stiefbroertjes? Ben je al ingezet als oppas?’

Ik schud mijn hoofd, ook al kan ze me niet zien. Ze moest eens weten dat het andersom is. ‘Het zijn geen kleine kinderen.’

‘Huh?’

‘Eerder, eh... tieners.’

‘Tieners?’ Voor mijn vertrek heb ik twee weken lopen klagen dat ik er vreselijk tegen opzag om mijn stiefbroertjes te ontmoeten, omdat ik kinderen onder de zes nu eenmaal heel slecht trek. Nu blijken ze dus alle drie een stuk ouder te zijn.

‘Ja,’ zeg ik. ‘Ze zijn wel oké. Eentje is een beetje verlegen, maar ja, hij is ook de jongste. Nummer twee is iets ouder, ik denk dat ik het wel goed met hem zal kunnen vinden. Ik weet niet. Hij heet Jamie.’

‘Ik dacht dat je drie broers had,’ zegt Amelia. ‘Dat heb je gezegd, dat het er drie waren.’

‘Ja, de derde heb ik nog niet gezien,’ leg ik uit. Ik was even vergeten dat er niet twee maar drie kersverse stiefbroers zijn die een oordeel over me kunnen vellen. ‘Hij zal straks wel thuiskomen. Ik ga dadelijk hardlopen met Jamie.’

‘Eden,’ zegt Amelia, en haar stem klinkt streng maar vriendelijk. ‘Je bent er net, doe het rustig aan. Je ziet er prima uit.’

‘Nee.’ Ik klem de telefoon tussen mijn schouder en mijn oor en buk om mijn schoenen uit te trekken. ‘Hebben ze nog iets over me gezegd?’ vraag ik langzaam, al zou ik het veel liever niet weten. Maar toch blijft het knagen, de nieuwsgierigheid die aan me vreet – en ik kan er niks mee. Ik geef er steeds weer aan toe.

De stilte galmt door de lijn. ‘Eden, zet het uit je hoofd.’

‘Ja dus,’ stel ik vast, vooral voor mezelf. Het komt er bijna fluisterend uit, zo zacht dat ik denk dat Amelia het niet gehoord heeft. Mijn telefoon trilt weer. ‘Amelia, mijn telefoon is bijna leeg. Ik moet vanavond naar een of andere barbecue. Als iedereen heel stom is, ga ik je de hele avond sms’en, zodat ze zien dat ik heus wel vrienden heb.’

Amelia moet lachen, en in gedachten zie ik haar ogen helemaal weggrollen naar haar achterhoofd, want dat gebeurt altijd als ze lacht. ‘Prima. Hou me op de hoogte.’

Mijn telefoon laat me in de steek voordat ik de kans krijg om afscheid te nemen, dus ik gooi hem op de wastafel en pak mijn hardloopkleden. Rennen helpt goed om je hoofd leeg te maken, en dat is precies wat ik nu wil. Ik ben in een mum van tijd omgekleed – ik doe het zo vaak dat ik mijn hardloopspullen waarschijnlijk nog in mijn slaap zou kunnen aantrekken – en ga naar beneden, waar ik voor het eerst de keuken in loop. Ik word begroet door een

glimmend zwart aanrecht met witte hoogglans kastdeurtjes en nog meer glimmend zwart op de vloer. Alles is heel, heel glanzend.

‘Wauw,’ zeg ik. Ik kijk even van de waterfles in mijn hand naar de smetteloze gootsteen bij het raam. Ik durf de kraan bijna niet te gebruiken.

‘Vind je het mooi?’ vraagt mijn vader, en dan pas besef ik dat hij in de keuken staat. Hij duikt steeds op vanuit het niets, alsof hij me overal op de voet volgt.

‘Is deze keuken gisteren pas geïnstalleerd of zo?’

Hij grinnikt, kijkt me hoofdschuddend aan en loopt dan naar de gootsteen om de kraan open te draaien. ‘Hier. Jamie staat buiten op je te wachten. Hij is aan het stretchen.’

Ik schuifel om het kookeiland heen en vul onhandig mijn fles tot hij overloopt, doe de dop erop en maak dat ik wegkom voordat mijn vader de kans krijgt nog meer te zeggen. Ik vraag me echt af hoe ik het acht weken bij hem moet uithouden.

Jamie loopt op de stoep heen en weer als ik eindelijk buiten kom. Hij blijft staan en grinnikt naar me. ‘Een beetje opwarmen,’ zegt hij.

‘Mag ik meedoen?’

Hij knikt. Ik neem snel een slokje van mijn water voordat ik bij hem ga staan, en samen draven we rustig een paar rondjes over het gras. En dan vertrekken we, in een aangenaam tempo door de mooie buurt.

Het is voor het eerst sinds lange tijd dat ik loop zonder het gezelschap van muziek, en dat doe ik alleen maar omdat ik het onbeleefd zou vinden om Jamie helemaal buiten te sluiten. We kletsen wat en zeggen zo nu en dan: ‘Iets langzamer, oké?’ Dat is het wel zo’n beetje. Maar ik vind het prima zo. De zon is warm, het lijkt wel of de stralen het afgelopen uur feller geworden zijn. Het zijn heerlijke straten hier, met mensen die hun hond uitlaten, fietsen of een kinderwagen voortduwen. Misschien dat ik toch nog verliefd word op deze stad.

‘Heb jij een hekel aan je vader?’ vraagt Jamie vanuit het niets als

we dezelfde weg teruglopen. De vraag komt zo onverwacht dat ik bijna over mijn eigen voeten struikel.

‘Hè?’ is mijn enige reactie die de weg naar buiten weet te vinden. Ik probeer mijn hoofd erbij te houden en kijk strak naar de stoep voor me. ‘Het ligt nogal ingewikkeld.’

‘Ik vind hem leuk,’ brengt Jamie hijgend uit. Het verbaast me dat hij me kan bijhouden.

‘O.’

‘Ja, maar tussen jullie lijkt het een beetje stroef te gaan.’

‘Klopt,’ zeg ik, en ik bijt op mijn lip terwijl ik nadenk over een ander gespreksonderwerp. ‘Jee, wat een cool huis daarginds.’

Jamie doet net of hij het niet hoort. ‘Waarom gaat het zo stroef?’

‘Omdat hij waardeloos is,’ antwoord ik uiteindelijk. Het is waar: mijn vader is een waardeloze kerel. ‘Hij is bij ons weggegaan. Hij belt me nooit. Gewoon waardeloos.’

‘Ik snap het.’

Daarmee eindigt ons gesprek en we joggen terug naar het huis, waar we stretchen op het grasveld voordat we naar binnen gaan om te douchen. Mijn vader vergeet niet ons eraan te herinneren dat we over twee uur die barbecue hebben. Jamie en ik gaan ieder naar onze eigen kamer.

Inmiddels voel ik me zweterig en vies, dus het eerste wat ik doe nadat ik mijn telefoon aan de oplader heb gelegd is onder de fonkelnieuwe douche gaan staan. Het water voelt heerlijk en ik geniet er een halfuur van, het grootste deel zittend in de warme damp. Thuis was douchen lang niet zo lekker.

De resterende anderhalf uur gebruik ik om me klaar te maken. Ik zou natuurlijk gewoon in een joggingpak naar beneden kunnen gaan, maar ik denk niet dat Ella daar blij mee zou zijn, dus rommel ik in mijn koffer en kies voor een skinny broek en een jasje. Nonchalant en toch netjes. Dat moet goed genoeg zijn.

Ik kleed me aan, droog mijn haar, maak er losse krullen in en breng dan een verse laag make-up aan. Als ik bodyspray opdoe, ruik

ik ineens een vleug... ja, barbecue dus. Dan moet het dus bijna zeven uur zijn.

Ik volg de geur naar de keuken. De glazen schuifdeuren naar de tuin staan open en ik zie dat het etentje al in volle gang is. Foutje, het zal wel óver zevenen zijn. Ergens buiten hangen boxen waar muziek uit komt en overal op het gazon staan groepjes volwassenen; precies de dingen die dit soort bijeenkomsten zo erg maken. Ik zie Chase in het zwembad met een paar andere kinderen van zijn leeftijd. Mijn vader staat in een hoek hamburgers te grillen, en hij probeert een jarentachtigdansje te doen. Het ziet er niet uit.

‘Eden!’ hoor ik iemand roepen. Als ik me omdraai, zie ik tot mijn ergernis dat het Ella is. ‘Kom eens hier!’

Als ik nu doe alsof ik een toeval krijg, kan ik misschien ontsnappen naar mijn kamer. Of beter nog: naar huis. ‘Sorry dat ik zo laat ben, ik had de tijd niet in de gaten gehouden.’

‘Nee, nee, geeft niks,’ zegt Ella. Ze schuift haar zonnebril omhoog op haar voorhoofd en doet een stapje naar de schuifdeuren om mij het gras op te trekken. ‘Ik hoop dat je veel trek hebt.’

‘Nou, eigenlijk...’

‘Dit zijn de burens van de overkant,’ onderbreekt ze me, met een knikje naar een stel van middelbare leeftijd dat voor ons staat. ‘Dawn en Philip.’

‘Wat leuk je te ontmoeten, Eden,’ zegt Dawn. Het is duidelijk dat mijn vader of Ella iedereen heeft verteld over mijn komst – of misschien zij allebei. Philip glimlacht vaag naar me.

‘Insgelijks,’ zeg ik. Ik weet niet wat ik daar verder nog aan zou kunnen toevoegen. *Vertel me je levensverhaal eens? Wat zijn jullie toekomstplannen, Dawn en Philip?* Ik glimlach alleen maar.

‘Onze dochter komt ook nog, als het goed is,’ zegt Dawn dan, en ik voel me meteen ongemakkelijk. ‘Dan kan zij je mooi gezelschap houden.’

‘Oké, cool,’ zeg ik, en mijn blik dwaalt af. Contact maken met andere meisjes is nooit mijn sterkste punt geweest. Meisjes zijn eng,

en nieuwe meisjes leren kennen is nog enger. ‘Het was leuk om jullie te ontmoeten,’ zeg ik met een glimlach om het gesprek af te ronden.

Ik maak dat ik wegkom bij Dawn, Philip en Ella, en ik hoop maar dat er niet nog meer van die ongemakkelijke momenten zullen volgen. Drie kwartier lang gaat het goed. Ik blijf een beetje rondhangen bij de heg en trek een vies gezicht vanwege de doorsnee shitmuziek die aan de andere kant van de tuin uit de speakers galmt. Het is gewoon gênant om hier te zijn. Als het vlees eindelijk klaar is en iedereen begint te eten, worden de gruwelijke popdeuntjes tenminste overstemd door het geroezemoes. Ik speel een poosje met het broodje van mijn hamburger en kieper dan mijn hele bord leeg in de vuilnisbak. En net als ik denk dat het me is gelukt om Ella de rest van de avond te ontlopen, besluit ze me langs ieder stel en elk gezin te sleuren en me voor te stellen als haar nieuwe stiefdochter.

‘Daar is Rachael!’ roept ze als we naar de volgende burens toe lopen.

‘Rachael?’ herhaal ik. Als het iemand is aan wie ze me al heeft voorgesteld, dan weet ik dat niet meer. Ik heb het afgelopen uur zoveel nieuwe namen gehoord dat ik ze geen van alle heb opgeslagen.

‘De dochter van Dawn en Philip,’ zegt Ella. Ze knikt met een blik over mijn schouder, en nog voordat ik de kans krijg om me om te draaien roept ze: ‘Rachael! Kom eens hier!’

Getver. Ik adem diep in en houd mezelf voor dat ze vast aardig is, waarna ik de breedste neplach opzet die ik maar kan opbrengen. Het meisje komt naar ons toe en stapt om me heen. ‘O, eh... hoi,’ flap ik eruit.

Ella kijkt stralend onze kant op. ‘Eden, dit is Rachael.’

Rachael glimlacht ook. Samen lijken we wel een stel seriemoordenaars. ‘Hoi!’ Ze grijnst opgelaten naar Ella.

Ella begrijpt de boodschap. ‘Ik zal jullie alleen laten.’ Lachend loopt ze bij ons vandaan, op weg naar nog saaier gesprekken met andere saaie mensen.

‘Ouders maken overal iets gênants van,’ zegt Rachael. Door die

ene opmerking vind ik haar meteen leuk. ‘Zit jij hier al de hele avond vast?’

Ik wou dat ik nee kon zeggen. ‘Helaas wel.’

Haar haar is lang en blond, en het is beslist niet haar eigen kleur. Maar ik vergeef het haar, alleen al omdat ze zo te zien niet meteen een hekel aan me heeft. ‘Ik woon aan de overkant en jij kent hier waarschijnlijk nog niemand, dus kunnen we wel met elkaar optrekken als je wilt. Serieus, kom gerust langs zo vaak als je wilt.’

Ik ben verbaasd maar dankbaar voor dit voorstel. Ik blijf écht niet acht weken in dit huis zitten met mijn vader en zijn nieuwe gezin. ‘Ja, dat klinkt goed...’ Mijn stem sterft weg als mijn aandacht wordt getrokken door de geluiden op straat voor het huis.

Ik kan de weg net niet zien door de gaten in de heg, en ik knijp mijn ogen tot spleetjes. Achter de heg klinkt muziek. Keiharde muziek. Die overstemt het flutdeuntje dat al door de achtertuin galmt, en ik trek een geërgerd gezicht als er een dikke witte auto aan komt racen en met piepende banden langs de stoeprand stopt. De muziek houdt op zodra de motor wordt afgezet.

‘Wat is er te zien?’ vraagt Rachael, maar ik sta zo ingespannen te kijken dat ik niet eens probeer om antwoord te geven.

Het portier van de auto zwaait ruw open; het valt me mee dat het niet afbreekt en op de stoep belandt. Door de heg heen is het moeilijk te zien, maar er stapt een lange jongen uit, die het portier net zo agressief dichtknalt als hij het daarnet heeft opengegooid. Hij aarzelt even, kijkt dan strak naar het huis en haalt een hand door zijn haar. Wie het ook mag zijn, hij ziet er opgefokt uit. Alsof hij zojuist al zijn spaargeld is kwijtgeraakt en zijn hond ook nog dood is. Hij loopt recht op het hek af.

‘Jezus, wie is die eikel?’ mompel ik tegen Rachael als hij dichterbij komt.

Maar voordat een van ons nog iets kan zeggen, besluit Eikelmans met zijn vuist het hek open te rammen, waardoor hij de aandacht trekt van iedereen om ons heen. Alsof hij wil dat ze allemaal de pest

aan hem hebben. Het zal wel die ene buurman zijn die niemand kan uitstaan, en die nu woedend langskomt omdat hij niet is uitgenodigd voor de sufste barbecue aller tijden.

‘Sorry dat ik te laat ben,’ zegt Eikelmans sarcastisch. Hij praat heel hard en lacht er zelfvoldaan bij. Zijn groene ogen lichten op als smaragden. ‘Heb ik iets gemist, behalve het slachten van dieren?’ Hij steekt de beruchte middelvinger op, zo te zien naar de barbecue. ‘Ik hoop dat jullie hebben genoten van de koe die jullie samen hebben opgevreten.’ En dan begint hij te lachen. Hij lacht alsof hij het hele jaar nog nooit zoiets grappigs heeft gezien als de blikken van afkeer om hem heen.

‘Nog een biertje?’ hoor ik mijn vader naar de zwijgende gasten roepen, en als ze grinnikend hun gesprekken hervatten, loopt Eikelmans de tuindeuren door. Hij knalt ze zo hard dicht dat ik bijna het glas kan zien trillen.

Ik ben verbijsterd. Ik heb geen idee wat er nou precies gebeurd is, wie dat was of wat hij hier kwam doen. Als ik doorkrijg dat mijn mond half openhangt, klem ik snel mijn kaken op elkaar en draai me om naar Rachael.

Ze bijt op haar lip en schuift haar zonnebril terug op haar neus. ‘Je hebt je stiefbroer dus nog niet ontmoet?’

3

Ik weet niet precies wat ik had verwacht voordat ik in Los Angeles aankwam, maar één ding kan ik je vertellen: ik had nooit gedacht dat ik een knettergekke stiefbroer zou hebben.

‘Is dat nummer drie?’ vraag ik op felle toon terwijl de gasten om me heen doen alsof er niks gebeurd is. Maar ik kan dat niet, ik kan dat bizarre tafereel niet uit mijn hoofd zetten. Wie denkt die jongen wel dat hij is?

‘Eh, ja,’ antwoordt Rachael, en ze begint te lachen. ‘Ik heb met je te doen. En ik hoop van harte dat jouw kamer ver bij de zijne vandaan ligt.’

‘Hoezo?’

Ze reageert een beetje geschrokken, alsof ik zojuist haar diepste, meest duistere geheim heb ontdekt, iets vreselijk gênants. ‘Hij kan ontzettend irritant zijn, maar eigenlijk zou ik mijn mond moeten houden. Het gaat me niks aan.’ Ze wordt rood en er speelt een scheef lachje om haar mond. Dan begint ze snel over iets anders: ‘Heb je morgen iets te doen?’

Ik denk nog na over haar opmerking over mijn kamer. ‘Ja – wacht, nee. Sorry, ik snap niet waarom ik ja zei. Eh...’ *Lekker bezig, Eden.*

Gelukkig schrijft Rachael me niet meteen af als een of andere idioot. Ze begint weer te lachen. ‘Heb je zin om samen iets te gaan doen? Misschien naar de promenade of zo.’

‘Klinkt goed,’ zeg ik. Ik ben nog steeds een beetje afgeleid door de botte entree van Eikelmans. Had hij niet gewoon door de voordeur

kunnen komen? En hij had toch ook zijn mond kunnen houden?

‘Daar kun je vet goed shoppen!’ Rachael is nog steeds aan het woord, en ze gooit zo nu en dan haar blonde haar over haar schouders naar achteren. Ik krijg elke keer een lok in mijn gezicht. Uiteindelijk houdt ze op met het geratel over de promenade en zegt: ‘Ik heb nog een hoop te doen, dus ik ga naar huis. Sorry dat ik niet wat langer kan blijven. Mijn moeder had gevraagd of ik op weg naar huis even wilde langskomen om hallo te zeggen. Dus: hallo.’

‘Hallo,’ zeg ik. We spreken af voor morgen en ze verdwijnt net zo snel als ze is gekomen, zodat ik alleen achterblijf met een stel halfdronken volwassenen. En met Chase.

‘Eden,’ zegt hij als hij naar me toe komt lopen. Hij spreekt mijn naam zo langzaam en zorgvuldig uit dat ik het vermoeden krijg dat hij erop heeft geoefend. ‘Eden,’ zegt hij nog een keer, nu veel sneller en zelfverzekerder. ‘Waar staat de frisdrank?’ Zijn vrienden komen langzaam onze kant op geschuifeld, met grote, onschuldige angstogen. Tuurlijk, denk ik, ik ben ook ontzettend éng.

‘Op tafel, lijkt me,’ opper ik. ‘Vraag maar aan je moeder.’

‘Die is binnen,’ zegt Chase. Dan duwt een van zijn vrienden hem naar voren, lachend alsof het een ontzettend goede grap is, en Chase botst tegen me aan. Hij deinst onmiddellijk achteruit, zichtbaar opgelaten. Op dat moment besef ik dat mijn truitje nat is. Hij kijkt naar het lege plastic bekertje in zijn hand, dat daarnet nog voor een kwart gevuld was.

‘Geeft niet,’ zeg ik. Sterker nog: ik ben hier blij mee. Nu kan ik tenminste naar binnen gaan, ontsnappen aan deze verschrikkelijke barbecue, om iets droogs aan te trekken. Ik ga er meteen vandoor, en bijna huppelend loop ik het huis in. Hopelijk heeft mijn vader een biertje te veel gedronken en valt het hem straks niet op als ik besluit om niet meer terug te komen. Ik blijf lekker op mijn kale kamer, om mijn moeder te bellen of te facetimen met Amelia. Misschien breek ik wel allebei mijn benen; alles beter dan in mijn eentje daar buiten staan.

Ik slaak een uitgeputte zucht – het is een hartstikke vermoeiende dag geweest – en loop naar de trap. Maar ik heb amper een voet op de onderste tree gezet of ik hoor keihard geschreeuw door de huiskamer galmen. Ik ben te nieuwsgierig om het te negeren, en dat doe ik dus ook niet. Langzaam schuifel ik naar de deur, die op een kiertje staat.

Ik kan niet alles zien, maar Ella heeft haar ogen dicht, slaat haar handen voor haar gezicht en masseert haar slapen. ‘Ik ben niet eens te laat,’ klinkt een mannenstem ergens aan de andere kant van de kamer. Zijn toon is ruw, ik weet meteen dat het Eikelmans is.

‘Dat ben je wel, twee uur maar liefst!’ gilt Ella, en als haar ogen openvliegen doe ik onbewust een stapje terug, bang dat ze me zal zien.

Eikelmans lacht. ‘Had je nou echt gedacht dat ik naar huis zou komen om naar zo’n klotebarbecue te kijken?’

‘Wat is er aan de hand? Los van de barbecue,’ zegt Ella, en ze begint over het witte tapijt te ijsberen. ‘Je gedroeg je al als een klein kind nog voordat je uit de auto gestapt was. Wat is er met je?’

Licht hijgend klemt hij zijn kaken op elkaar, en hij houdt zijn gezicht schuin. ‘Niks,’ zegt hij tandenknarsend.

‘Het is duidelijk niet “niks”.’ Ella’s toon is streng en bestraffend, heel anders dan haar poeslieve woorden tegen mij nog maar een kwartier geleden. ‘Je hebt me daarnet weer voor schut gezet in het bijzijn van de halve buurt!’

‘*Whatever.*’

‘Ik had je niet moeten laten gaan,’ zegt Ella, zachter nu, alsof ze boos is op zichzelf. ‘Ik had je binnen moeten houden, maar nee, natuurlijk moest ik je weer eens je zin geven. En wat krijg ik als dank? Hetzelfde gezeur als altijd.’

‘Je had me toch niet kunnen tegenhouden,’ kaatst Eikelmans terug. Hij verschijnt nu binnen mijn gezichtsveld en ik zie hem hoofdschuddend lachen om Ella. Hij staat met zijn rug naar me toe, zodat ik hem wat uitgebreider kan bekijken. Daarstraks stormde

hij zo snel langs ons heen dat ik hem amper kon zien. ‘Wat wou je doen dan? Me weer huisarrest geven?’ Hij heeft een zware, schorre stem. Zijn haar is bijna pikzwart, warrig maar niet echt slordig. Hij heeft brede schouders en is lang. Heel lang. Hij torent zeker tien centimeter boven Ella uit.

‘Je bent onhandelbaar,’ verklaart ze met opeengeklemd kaken. Maar terwijl ze dat zegt, glijdt haar blik over zijn schouder en heel even kijkt ze me recht aan.

Met ingehouden adem schiet ik bij de deur vandaan, in de vurige hoop dat ze me niet echt heeft gezien, dat ze misschien naar de deur keek en niet naar degene die zich daarachter schuilhield. Mijn hoop blijkt tevergeefs te zijn als een seconde later de deur openzwaait, nog voordat ik kan maken dat ik wegkom.

‘Eden?’ Ella loopt de gang in en kijkt op me neer, want ik lig zo’n beetje half op de trap. Mijn sneue poging om snel door te lopen naar boven is niet al te best gelukt.

‘Eh...’ zeg ik. Als mijn armen niet verstard waren, zou ik nu beschaamd een hand voor mijn gezicht slaan.

En dan gebeurt het ergste van het ergste. Eikelmans steekt zijn hoofd om de hoek van de deur en komt ook de gang in gelopen, en nu pas zie ik hem voor het eerst van dichtbij. Hij knijpt zijn smaragdgroene ogen – te fel om zomaar ‘groen’ genoemd te worden, en ongewoon levendig – tot spleetjes en werpt me een blik toe die me de rillingen bezorgt. Hij klemt zijn kaken op elkaar en de zelfvoldane grijns verdwijnt van zijn gezicht.

‘Wie is die meid?’ vraagt hij op felle toon en hij kijkt schuin naar Ella, die hem moet uitleggen waarom er een onnozele tiener op zijn overloop staat, in een merkwaardige houding. Alsof ze aerobics aan het doen is.

Ik zie de aarzeling over Ella’s gezicht trekken als ze afweegt wat ze moet antwoorden op zijn vraag. Voorzichtig legt ze een hand op zijn arm. ‘Tyler, dit is Eden. Daves dochter.’

Eikelmans – officieel dus Tyler – snuift. ‘De dochter van Dave?’

Ik hijs mezelf overeind en ga voor hem staan, maar hij houdt zijn blik afgewend. ‘Hoi,’ probeer ik. Ik wil hem een hand geven, tot ik besef hoe stom dat zou staan. Snel vlecht ik mijn vingers in elkaar.

Dan kijkt hij me eindelijk aan. Een sturende blik waar geen einde aan komt. Het lijkt wel of hij nooit eerder een mens heeft gezien: eerst lijkt hij verward te zijn, dan boos en vervolgens weer verbaasd. Ik voel me ongemakkelijk onder zijn scherpe blik, dus laat ik mijn ogen even naar zijn nonchalante bruine laarzen en zijn spijkerbroek gaan. Als ik weer naar zijn gezicht durf te gluren, slikt hij iets weg en zegt nog een keer tegen Ella: ‘De dochter van Dave?’ Een stuk zachter deze keer, ongelovig.

Ella zucht. ‘Ja, Tyler. Ik heb je verteld dat ze zou komen. Hou je nou niet van de domme.’

Hij kijkt naar Ella, maar vanuit zijn ooghoeken houdt hij mij aandachtig in de gaten. ‘Welke kamer?’

‘Hè?’

‘Welke kamer heeft ze?’ Het is gek om hem over mij te horen praten alsof ik er niet bij ben, en aan zijn reactie te zien had hij liever gehad dat ik er inderdaad niet bij was.

‘Die naast jou.’

Hij kreunt theatraal om zijn ergernis over de boodschap dat ik vlak naast hem logeer flink aan te dikken. Dan draait hij zich naar me toe en kijkt me weer recht aan. Boos. Denkt hij soms dat ik het leuk vind om in dit huis te wonen, met die stomme familie van hem? Mooi niet.

Als hij me lang genoeg kwaad aangekeken heeft, alsof hij me iets duidelijk moet maken, geeft hij Ella een por in haar zij, beent langs me heen en stormt naar boven.

In de vele lange seconden die verstrijken totdat we een deur horen dichtslaan, blijven Ella en ik zwijgen. Het lijkt wel of dat hier in huis dagelijkse kost is: wachten op een dichtslaande deur voordat het gesprek hervat kan worden.

‘Sorry,’ verontschuldigt Ella zich. Ze is gespannen en staat erbij

alsof ze wel door de grond zou willen zakken, en ik merk dat ik het begrijp. Misschien heb ik zelfs wel medelijden met haar. Als ik elke dag te maken had met zo'n ontzettende idioot als hij, zou ik waarschijnlijk elke vierentwintig uur een zenuwinzinking krijgen. 'Hij is gewoon... Kom, laten we weer naar buiten gaan.'

Nee, liever niet. 'Nou, Chase heeft net frisdrank op mijn kleren geknoeid, dus ik moet eerst even wat anders aantrekken.'

'O.' Haar wenkbrauwen schieten omhoog als ze met een lichte grimas naar de natte plek op mijn truitje kijkt. 'Ik hoop wel dat hij zijn excuses heeft aangeboden.'

Als ze teruggaat naar de tuin loop ik eindelijk de trap op – heel vlot deze keer, niet als iemand die motorisch gestoord is – en ik slaak een zucht van verlichting zodra ik mijn kamerdeur achter me dichttrek. Eindelijk alleen, niemand die me irriteert.

Het duurt precies acht seconden, dan schalt er muziek uit de kamer naast me, zo hard dat ik bang ben dat de muur het zal be-geven. Rachael zei dat ze hoopte dat mijn kamer niet te dicht bij die van Tyler was. Hij is niet gewoon dichtbij, hij ligt er pal naast. Sprakeloos, geërgerd en moe blijf ik midden in mijn kamer naar de muur staan kijken. Aan de andere kant daarvan slaapt dus 's nachts een idioot.

Gelukkig houdt de muziek na vijf minuten op en wordt het weer stil. Het enige wat ik hoor, is een deur die opengaat. Waarschijnlijk is mijn stiefbroer gekalmeerd. Met die hoop loop ik naar mijn eigen deur, en als ik hem langzaam opendoe, kijk ik in een paar fonkelende ogen die er bepaald niet kalm uitzien.

'Hoi,' probeer ik nog een keer. Als deze jongen een vast onderdeel is van mijn nieuwe 'gezin', moet ik op z'n minst mijn best doen. 'Alles goed?'

Tylers smaragdgroene ogen lachen me uit. 'Doei,' zegt hij. Ge-kleed in hetzelfde roodflanellen overhemd en op dezelfde bruine laarzen loopt hij soepel de trap af naar de voordeur, en hij vertrekt zonder dat iemand het merkt – behalve ik. Hij heeft overduidelijk

huisarrest, maar zo te zien trekt hij zich daar niks van aan.

Ik zucht alleen maar en schuifel terug naar mijn kamer. Ik heb in elk geval mijn best gedaan, dat kun je van hem niet zeggen. Ik trek mijn jasje uit, ruk mijn truitje over mijn hoofd, laat het op de grond vallen en plof voor het eerst op mijn nieuwe bed. Het matras van traagschuim vormt zich naar mijn lichaam, en als ik er eenmaal in slaag om het vage gedreun van de muziek en het dronken gelach in de tuin uit te schakelen, staar ik alleen nog maar naar het plafond. Ik adem langzaam in en uit, zelfs wanneer er buiten grommend een auto tot leven komt en keihard wegrijdt. Dat zal Tyler zijn.

Het volgende uur bel ik met Amelia. Ik benadruk hoe tergend saai de barbecue was, hoe stom mijn vader doet en hoe verschrikkelijk Tyler zich gedraagt. Daarna krijgt mijn moeder dezelfde opsomming te horen.

‘Eden,’ galmt even later de stem van mijn vader door mijn deur als ik half lig te slapen. Hij komt binnen voordat ik hem daar het recht toe heb gegeven. ‘De burens zijn zo’n beetje allemaal naar huis,’ zegt hij. Hij ruikt naar verbrand vlees en bier. ‘We gaan pitten. Ik heb het helemaal gehad voor vandaag.’

Vluchtig wens ik hem welterusten, en als hij weg is, ga ik met mijn gezicht naar de muur liggen en begraaf mijn hoofd onder het dekbed. Ze zeggen dat het óf heel makkelijk is om in een vreemd bed in slaap te vallen, óf juist heel erg moeilijk. En ik besef, ondanks de vermoeidheid die mijn hele lijf in beslag neemt, dat voor mij het laatste geldt. Ik draai me om en druk een hand tegen mijn voorhoofd. De warmte van vandaag hangt nog in mijn nieuwe kamer en de aircó doet het nog steeds niet. Ik weet niet of hij kapot is of dat mijn vader gewoon is vergeten om hem aan te zetten. Ik zal het morgenvroeg eens vragen.

Pas na een dik uur woelen en draaien – waarin ik me afvraag of ik nog niet levensmoe ben – val ik eindelijk in slaap. Het mag maar zevenenveertig minuten duren. Het lijkt wel of hier in huis alles steeds verstoord moet worden.

Ik was ervan uitgegaan dat als ik ergens wakker van zou worden, het de verzengende hitte in mijn slaapkamer zou zijn, in plaats van dronken gejammer van buiten dat door het open raam schalt. Ik spits mijn oren en mijn ogen vliegen open als ik gekreun hoor, afgewisseld met gevloek. Op mijn blote knieën kruip ik over de vloer, langzaam en superalert, en ik gluur over de vensterbank naar buiten. De koele nachtlucht voelt heerlijk op mijn gezicht.

‘Nee,’ zegt een dronken Tyler tegen de lucht. ‘Nee.’ Hij kijkt er doodernstig bij, met één hand stevig in het gras gedrukt. ‘Wat zullen we nou krijgen?’ Aangezien hij tegen niemand anders dan zichzelf praat, is zijn stem gedempt. Hij moet haast wel naar huis gelopen zijn, want ik zie zijn auto nergens. Het is een geruststelling dat hij blijkbaar nog een beetje gezond verstand heeft. Zelfs hij is niet zo stom om met drank op achter het stuur te kruipen. ‘Hoe kan het nou ineens na middernacht zijn?’ Er ontsnapt hem een galmende lach.

‘Hé,’ fluisterroep ik terwijl ik omhoogkom en het raam verder openduw. ‘Hierboven.’

Het duurt een paar tellen voordat Tyler me ziet zitten, boven voor het raam, en dan valt me een woeste blik ten deel. ‘Wat moet je verdomme van me?’

‘Gaat het een beetje?’ Zodra de vraag mijn mond uit is, besef ik hoe onzinnig die is. Het gaat duidelijk níét.

‘Doe de deur open,’ zegt hij. Hij praat een beetje met dubbele tong. Met alleen nog een knikje verdwijnt hij uit het zicht ergens onder de dakrand, maar ik zie nog wel dat hij zwalkend loopt.

Omdat ik me tot op mijn ondergoed heb uitgetkleed om een beetje af te koelen, pak ik snel de eerste de beste kledingstukken die ik zie liggen en trek die aan terwijl ik de trap af hol. Ik zorg ervoor dat ik geen geluid maak en ik laat het licht uit. Zijn silhouet tekent zich scherp af door het glas van de voordeur.

‘Waar ben ik mee bezig?’ fluister ik als ik aan het slot frunnik. De eikel die me tot nu toe alleen maar het bloed onder de nagels

vandaan heeft gehaald vraagt me om hem binnen te laten en ik doe dat? Toch trek ik zonder aarzelen de deur open zodra ik het slot hoor klikken.

‘Je neemt wel de tijd, hè?’ mompelt Tyler als hij langs me heen beent. Hij ruikt naar die charmante combinatie van drank en sigaretten.

Ik doe de voordeur dicht en draai hem weer op slot. ‘Ben je dronken?’

‘Nee.’ Zijn brede grijns gaat al snel over in een voldaan lachje. ‘Is het al ochtend?’

‘Het is drie uur.’

Hij grinnikt in zichzelf en probeert naar boven te lopen, maar het gaat gepaard met een hoop gestruikelen en gestrompelen. ‘Hoe komt die hier nou?’ vraagt hij met een klopje op een van de traptreden. ‘Die was er eerst niet.’

Ik ga er niet op in. ‘Wil je water of zo?’

‘Geef me nog maar een biertje,’ luidt het antwoord. In het donker zie ik hoe hij de overloop bereikt en dan naar zijn kamer verdwijnt, deze keer gelukkig zonder met de deur te gooien. Ella zou hem laten vermoorden als ze hem zo zag, dronken en niet in staat langer dan een paar tellen op zijn benen te staan.

Ik ga snel achter hem aan en sluipt de trap op naar mijn eigen kamer, waar ik mijn kleren weer uittrek en ze achteloos op de vloer laat slingeren. Het is nog steeds ongelooflijk warm in de kamer, en in plaats van in bed te kruipen en daar dood te liggen gaan van vermoeidheid en van de hitte, ga ik bij het raam zitten. Ik druk mijn gezicht tegen het koele glas en snuif de nachtlucht op. Er staat een platgedrukt bierblikje bij de brievenbus.

Wat een eikel.

Toen Rachael ‘tot morgen’ zei, verwachtte ik niet dat ze de volgende ochtend om vier minuten over tien bij mijn vader voor de deur zou staan. Het is belachelijk om in de zomer vóór twaalf uur op te staan, laat staan om dan al sociaal te doen. Dat is tegen de normen die gelden voor tieners met een béétje gezond verstand. Dus zodra ik de trap af kom lopen, werp ik Rachael een boze blik toe.

Mijn vader houdt met één hand de deur open. Hij heeft een beker koffie in de andere hand en een brede lach op zijn gezicht. ‘Daar is ze dan!’

‘Doei, pap,’ zeg ik zachtjes, en ik rol even met mijn ogen. Hij blijft stralend naar me staan kijken, alsof ik weer op de kleuterschool zit en ik zojuist mijn eerste vriendinnetje heb gevonden. Dan vertrekt hij eindelijk naar de huiskamer. ‘Ik schaam me dood voor die man.’

Rachael moet lachen. ‘Ik ook voor mijn vader. Volgens mij is dat een regel, vaders horen gewoon stom te zijn.’

‘Ja,’ zeg ik. Ik heb zo’n slaap dat het me verbaast dat ik nog woorden aan elkaar kan rijgen tot zinnen. ‘Ik wist niet dat je zo vroeg zou komen.’

Rachael zet grote ogen op en lacht alsof ze wil zeggen: wat is die meid dóm. ‘Het is zaterdag, we gaan naar de promenade, dus moeten we supervroeg zijn, want het wordt loeidruk!’

Ik weet niet eens wat een promenade is.

‘O.’ Ik zwijg heel even (of misschien wat langer) om Rachael’s outfit te checken. Ze draagt een sexy short, een gebroken wit over-

hemdblousje, een pilotenzonnebril en een hele hoop sieraden. En ik sta daar in een veel te groot t-shirt met een lamaprint. ‘Ik ga me even aankleden. Kom je binnen om hier te wachten of...?’

‘Kom maar naar mij toe als je klaar bent,’ zegt ze, en ze voegt er ter verduidelijking aan toe: ‘Dat huis daar.’ Ze wijst naar de overkant van de straat. Voordat ze wegloopt, verzoekt ze me nog beleefd om op te schieten.

Ik heb een halfuur nodig om me klaar te maken. Het ontbijt sla ik over, ik douch zes minuten, trek een soortgelijke outfit aan als die van Rachael, laat mijn haar loshangen en breng wat lichte make-up aan. Niks ingewikkelds of tijdrovends.

‘Ik ben even weg,’ zeg ik tegen mijn vader als ik mijn hoofd om de hoek van de keuken steek, waar ik hem hoorde praten.

Hij onderbreekt zijn gesprek met Ella. ‘Wees voorzichtig, en niet te laat thuiskomen. Waar ga je naartoe?’

Ik haal mijn schouders op. ‘Iets van een promenade, geloof ik.’

‘O! Daar is Tyler nu ook,’ zegt Ella.

Ik was die idioot even helemaal vergeten.

Mijn vader draait zich om en kijkt haar strak aan. ‘Hij had toch huisarrest?’ vraagt hij op tamelijk scherpe toon. Volgens mij kan hij dat joch ook niet uitstaan, en ik kan het hem niet kwalijk nemen. Tyler is niet bepaald een hartelijk type. ‘Maak het hem toch niet zo makkelijk. Je moet hem niet steeds zijn zin geven.’

‘Veel plezier,’ zegt Ella met een glimlach tegen mij, zonder zich iets aan te trekken van mijn vaders woedende blik. Het is alsof ze hem niet eens heeft gehoord.

De spanning stijgt en ik maak dat ik wegkom. Ik wil Rachael niet langer laten wachten. Het is niet de bedoeling dat mijn kersverse vriendin boos op me wordt, al op de tweede dag dat we elkaar kennen.

Gelukkig lijkt ze niet eens geërgerd te zijn als ik om zeven minuten over halfelf bij haar op de oprit aankom, ook al heeft ze duidelijk op me staan wachten – ze komt niet voor niets naar buiten gestoven zodra ze me ziet.